

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 22.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874696080/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

Kone i Guds Hus? Ja, det sagde han, det véd Gud, han gjorde. Ikke sandt, De lover mig, at De vil komme i Morgen? Det er altså en ren Aftale.

Fru Staal kunde ikke mere. Selv om hun havde haft nogen alvorligere Grund til at sige nej, havde hun maattet opgive Ævret. Jo, jeg skal komme, sagde hun med mat Stemme.

— Excellent. Vidste jeg ikke nok, at De var en sød lille en. — Men Gud, Klokkeren er mange, og jeg har fem Visitter endnu — én hos jævnere Folk, det er Bager Villings; Konen har tjent mine Forældre. Jeg overser ingen, og hos saadanne Folk faar man altid at vide, hvordan det gaar til i den Slags Kredse. Farvel, farvel — (en ny lidenskabelig Omfavnelser- og Kyssescene). Jeg kan maaske gaa ud gennen Gaarden. Jeg kender meget godt Husets Indretning . . . og medens Fru Staal fulgte Frøken Sperling ud gennem Entreen, hvor Døren stod aaben til Køkkenet, som Hans Peter og Ane nu havde forlagt deres Ophold til, gik Munden uafslædt paa hende. Ja jeg maatte se til Dem — jeg længtes saadan efter Dem — jeg kunde ikke holde mig borte længere.

Hans Peter grinte smørret inde i Køkkenet og rakte op efter en Nøgle, der hang bag Døren.

— Kan Du holde Dig i Skindet, dit Utuske, sagde Ane.

Ingen hørte denne folkelige Kritik, og endelig lod Frøkenens trippende, hurtige Skridt hen over Gaardens Stenbro.

Og nu hvæsende han om fra Hus til Hus, lig et Lokomotiv fra Station til Station. Nu skal jeg fortælle Dem en Nyhed — gæt nu. — Nej ingen kan gætte det. Nu skal De høre. Den unge, kønne Fru Staal kommer i Kirke i Morgen. Ja tænk Dem! Er det ikke rart, at Religionens Betydning nu er gaaet op for hende. Men De kan tro, jeg har prædiket for hende saa godt som en Præst, det forstaar sig, ikke saa godt som den rare, velsignede Pastor Alstrup, for det kan ingen gøre.

Frøken Sperling leverede sædvanlig det Stof, hvoraf Samtalerne i Byen nærede sig fra den ene Dag til den anden, thi da hun ved sin Faren fra Visit til Visit førte en Art Nomadeliv og altid fortalte det samme paa alle Steder, kunde hun betragtes som Købstadens Nyhedspost. Fru Staals forestaaende Besøg i Kirken drøftedes med en Interesse, som var det en frappant Verdensbegivenhed, og alle Parter samlede sig om en Art motiveret Dagsorden, hvis Indhold var, at den unge Kone, som var en ny Beboer af Byen, gjorde Bel i ikke at være sær og høre sig anderledes ad end de andre.